

«έρχου και ίδε»

Σαφής η πρόσκληση. Και είναι και πρόκληση ταυτοχρόνως.

Έλα.

Θέλεις να δεις; Να γνωρίσεις; Κάνε αυτά που πρέπει. Μη μένεις στάσιμος.

Μπορεί να έρθει η Χάρη να βρει τον άνθρωπο. Γιατί όμως και ο άνθρωπος να μην κινηθεί προς αυτήν; Να συμβάλει στο όλο έργο; Να μετριάσει την απόσταση; Και αν κατ' αυτό τον τρόπο δραστηριοποιηθεί, ποιος θα ωφεληθεί;

Ολοφάνερο το έργο. Η παραμονή του ανθρώπου σε μια παθητική στάση δεν βοηθά καθόλου.

Θα μπορούσε ο Φίλιππος να του εξηγήσει. Να του μεταφέρει τις δικές του βεβαιωμένες εντυπώσεις. Τα δικά του βιώματα. Τις εξακριβώσεις του.

Η προσωπική συνάντηση θα ήταν ολοκληρωτική όμως.

Ο Φίλιππος ήξερε τις δυνατότητες του φίλου του. Μια δοκιμή λοιπόν, θα ήταν πιο αποδοτική.

Γνώριζε ο Φίλιππος το πνευματικό υπόβαθρο του φίλου του. Τούτο διαπιστώνεται και στη συνέχεια. Λέει λοιπόν ο Χριστός για τη συκίνη. Τι έκαμνε εκεί ο Ναθαναήλ;

Θα μπορούσε ο Φίλιππος στη διήγηση του, να του μεταφέρει τις προσωπικές του συγκινήσεις και τις ανησυχίες;

Είναι σαφές λοιπόν, ότι η προσωπική συνάντηση υπερτερούσε.

Αναγκαία λοιπόν η προσωπική συνάντηση του ανθρώπου με τον Χριστό.

Χρειάζεται όμως και κάτι άλλο. Κάτι αξιόλογο όμως. Που θα είναι τελείως απαραίτητο για τη συνάντησή μας μαζί Του.

Ο Ναθαναήλ χαρακτηρίζεται από τον Χριστό ως άδολος.

Δεν είχε μέσα στην καρδιά του δόλο. Ήταν καθαρός. Αγνός. Γνήσιος.

Η συνάντηση λοιπόν του ανθρώπου με τον Χριστό γίνεται με μια συγκεκριμένη διαδικασία.

Όταν η καρδιά μας είναι γεμάτη από πάθη, δεν πρόκειται ποτέ ν' αναγνωρίσουμε τον Χριστό.

Έτσι αποδεικνύεται, ότι η καθαρότητα της καρδιάς μας είναι προϋπόθεση για την πίστη μας.

Προσωπική μας συνάντηση λοιπόν με τον Χριστό. Να τον συναντήσουμε προσωπικά. Να τον βρούμε με άδολη και καθαρή καρδιά.

Η επόμενη κίνηση ανήκει στον Χριστό.

«Σε είδα κάτω από τη συκιά».

Θέση που εκφράζει ο Χριστός. Μια θέση-κλειδί που πλέρια ανοίγει την ψυχή του Ναθαναήλ.

Ο Ναθαναήλ εντυπωσιάστηκε. Σκέφτεται λοιπόν:

«Πώς ήξερε αυτός ο άνθρωπος ότι ήμουν εκεί; Πως με είδε;»

Και κάτω από αυτού του θαύματος την επήρεια ανεφώνησε:

«Εσύ είσαι ο Μεσσίας. Πραγματικά αναγνωρίζω τώρα ότι εσύ είσαι ο Μεσσίας».

Το θαύμα λοιπόν τον έκανε να αναγνωρίσει τον Χριστό ως Μεσσία.

Το εντυπωσιακό είναι ότι η όλη τοποθέτηση του ζητήματος μπροστά μας, μας βοηθά να ξεκαθαρίσουμε τη σχέση πίστης και θαύματος.

Προηγείται η πίστη.

Το θαύμα ακολουθεί.

Πολλοί ζητούν θαύμα για να πειστούν.

Λανθασμένη τούτη η τακτική.

Πλησιάζουμε τον Χριστό με πίστη; Το θαύμα θα έλθει.

Πορεία προς τον Χριστό λοιπόν. Και θα έρθει το θαύμα.

+ ο π. Γ.